

скитъ войни билъ пренесенъ и кралъ Милутинъ отъ манастира му на Косово поле (Бански манастиръ). Шестъ дни наредъ монаситъ били скъпи гости на мѣстнитъ богаташи и боляри. На седмия день населението отъ цѣлия градъ се събрало въ църквата и се съветвало, какъ да изпроводи по-нататъкъ светеца. Макаръ нѣкои и да се страхували отъ нѣкое неочаквано нападение отъ възгордѣлитъ се турци, обаче, гражданитъ на коне и пеша съ женитъ си и децата си ги изпратили на четири стаии по-нататъкъ. Боляри, свещеници и монаси ги придружили още по-далечъ — до Лешница. При рѣка Гьерманъ (сега Джерманъ) игуменъ Давидъ съ монаситъ си и съ голѣма тѣлпа народъ вече чакалъ пристигането на националния покровитель. Търгна-ли сега вече всички заедно по-нататъкъ къмъ подножието на високата планина, гдето народътъ се разположилъ на една зелена поляна, за да се подкрепи съ ядене и пиене; на това мѣсто и до сега още се събиратъ бого-молцитъ (и отъ тукъ продължаватъ пѣтя си за манастира). На следния день (деньтъ на св. Петъръ и Павелъ) тържественото шествие влѣзло въ Рилския манастиръ.

